

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθῆναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ.

Ὅταν ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ἰδιοτέλεια ὅταν ἡ αὐθαίρετος θέλησις ἐπικαθήσῃ ἐπὶ χώρας τινὸς καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπολυτισμοῦ ἐνσαρκωθῇ ὅταν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς αὐθαιρεσίας ἐνεδρεύσῃ ἡ ἐπάρατος τοῦ δεσποτισμοῦ νόσος, πᾶσα ἐξουσία, πᾶσα ἐλευθερία θέλει γείνει θῦμα στυγεραῆς δολοφονίας, ἡ δὲ δυστυχὴς χώρα δὲν δύναται νὰ προοδεύσῃ πλέον, ἀλλ' ὁσημέραι περιβαλλομένη τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας, θέλει ἐξαντλεῖται καὶ μαραίνεται μέχρις οὗ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς ξεσθενήσῃ καὶ ἀποθάνῃ.

Καὶ τῶνόντι! ἡ νόσος τοῦ ἀπολυτισμοῦ, ὅπου καὶ ἂν ἐνέσκηψεν, ἔφερε πάντοτε τὴν καταστροφὴν, οὐδὲν δὲ μέσον ἐξηυρέθη μέχρι τοῦδε, δυνάμενον νὰ φέρῃ ἡρέμα τὴν δέουσαν θεραπείαν διότι ἂν ἡ θεραπεία τῆς νόσου ταύτης ἦτο εὐκόλος, τὰ ἔθνη ἤθελον εὐδαιμονεῖ, αἱ δὲ μεταπολιτεύσεις δὲν θὰ ὑπῆρχον· ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν θεραπεύεται διὰ τοῦτο τὰ ἐλεύθερα ἔθνη δὲν τὴν ἀφίνουσιν ἐπὶ τῆς ἑαυτῶν χώρας, ὅταν τὴν αἰσθανθῶσιν.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦ ἀθεράπευτον τὸ πάθος τοῦ νοσοῦντος, δὲν εἶνε φρόνιμον βεβαίως, οὐδὲ δίκαιον νὰ ρίπτηται ἀνεξετάστως ὁ πάσχων μακρὰν τῆς χώρας· πρέπει νὰ παρέχωνται αὐτῷ προηγουμένως ὅλα τὰ μέσα τῆς θεραπείας· ἀλλ' ὅταν οὔτε αἱ ἐπιστημονικαὶ θεωρεῖαι τῶν ἰατρῶν, οὔτε ἡ πρακτικὴ τῶν πολιτῶν δύναται νὰ φέρωσι θεραπείαν τινὰ ἢ βελτίωσιν, ἀλλ' ὁσημέραι τὸ πάθος αὐτοῦ καθίσταται χεῖροτερον καὶ ἐπιδημικώτερον, ἀναμφιβόλως καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ πρακτικὴ εἶνε ἀξία καταδίκης, ἐὰν ἐπιτρέψωσι τὴν περαιτέρω διαμονὴν τοῦ πάσχοντος ἐντὸς ὑγιαινούσης χώρας.

Ὅταν ἡ μήτηρ τὸν πάσχοντα ἐκ μασματικῆς νόσου πατέρα ἢ υἱὸν, ὑπὲρ ὧν οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπίς θεραπείας, ἀφήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων αὐτῆς, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι πάντες ἐν τῷ οἴκῳ θέλουσι γείνει θῦμα τῆς ἐπαράτου ταύτης νόσου· ἡ μήτηρ λοιπὸν, ἢ ἀγαπῶσα τὰ τέκνα τῆς, ὀφείλει, ἅμα ἴδῃ ὅτι τὸ νόσημα εἶνε ἀνίατον καὶ ἐπιδημικόν, νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ πάσχοντος καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν λοιπῶν τέκνων αὐτῆς.

Ἐὰν δὲ τις διέλθῃ τὴν πολιτικ. ἱστορίαν ὄλων τῶν αἰῶνων, δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ οὐδὲ ἐν παράδειγμα, διδάσκον ἡμᾶς περὶ τῆς θεραπείας τοῦ νοσήματος τούτου, ὅταν μάλιστα τοῦτο καταστῇ χρόνιον. Εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι αὕτη, καὶ ἀνευ ἀπομακρύνσεως τοῦ πάσχοντος, παρέχει ἐνίοτε ὡς ἤσυχον μέσον θεραπείας τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀπομάκρυνσιν ὄλων τῶν βδελυρῶν καὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων, ἵνα ἀναπνέῃ καθαρὸν καὶ ἀδολον ἀέρα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν εἰς τόπον, ἐνθα οἱ τοιοῦτοι δὲν ἐλλείπουσιν, ὁ δὲ πάσχων τοιαύτης ὦν φύσεως, εἶνε-λίαν ἐπιρρηπής, ὑπὸ τοιαύτην διατελῶν ἀτμοσφαίραν.

Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ζήσῃ καὶ εὐδαιμονήσῃ ἡ χώρα ἐκεῖνη, ἣτις τυχὸν ἤθελε διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τοιαύτης νόσου. Τοσοῦτον δὲ ταχύτερον βαίνει εἰς τὸν ὄλεθρον, ὅσῳ περισσότερον παρατείνει τὸν βίον τῆς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Ὅσοι δὲ, καὶ τοὶ δυνάμενοι ν' ἀπομακρύνωσι τὸν πάσχοντα καὶ ν' ἀπαλλάξωσι τὴν χώραν, ἀδιαφοροῦσι καὶ ἐγκαταλίπουσι τὴν θεραπείαν εἰς τὸν χρόνον καὶ εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς θεωρίας καὶ συμβουλὰς, οἱ τοιοῦτοι οὐδὲν ἄλλο κάμνουσιν,

Κ Η Π Ο Σ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ.

Ἦσυχία, γιὰ νὰ ὄητε ἔξη φίνους μασκαράδες!
 Π' ὀγδοῆντα δυὼ κοπέλια τοὺς κτυποῦνε τοὺς ζουρνάδες...
 Προπορεύεται ὁ ἕνας μὲ δαυλὸν ἔς τὸ ἕνα χέρι,
 Καὶ ἔς τὸ ἄλλο μὲ μπαροῦτι καὶ μὲ κοπτερό μαχαῖρι!
 Περπατεῖ χοροπηδῶντας, καὶ φωνάζει μὲ χαρὰν,
 «Σέβας εἰς τὸν ντελῆ-Μῆτρον, εἰς τὸν πρῶτον μασκαρᾶν!»

ὦ, ὦ, ὦ, ἐκεῖος ὁ ἄλλος φέρει περικεφαλαίαν,
 Κ' ἔχει γύρω γεγραμμένην τῆς Δουλείας τὴν Ἰδέαν!
 Εἰς τὸ ἕνα τοῦ τὸ χέρι κρατεῖ δόρυ καὶ ἀσπίδα,
 Ἄπειλῶν πῶς θὰ κτυπήσῃ εἰς τὰ στήθη τὴν Πατρίδα!
 Κράζει: «Κάμετέ μου σχῆμα καὶ ταχθῆτε εἰς σειράς!
 «Εἴμ' ὁ δεύτερος, πλὴν μέγας, τῆς Ἑλλάδος μασκαρᾶς!»

Τόπον! τόπον νὰ περάσῃ εἰς ἑφτακαθαρισμένους,
 Μὲ παπούτσια, μὲ τεντζέρια, ὡς βασταῆς φορτωμένος,
 Μὲ βιβλία, μὲ φακέλλους, μὲ σκουριαῖς ὡς τὸ κεφάλι...
 Ἰδετέ τον!.. χαιρετάει μὲ εὐγένεια μεγάλη,
 Καὶ φωνάζει: «Τὸ κεφάλι κλίνετε μετὰ χαρᾶς
 «Κ' εἰς ἐμὲ τὸν κύρ Βασίλη.. εἴμ' ὁ τρίτος μασκαρᾶς!»

Τί λαμπρός! ὦ, τί ὠραῖος ὅπου εἶν' ἐκεῖος ὁ ἄλλος!
 ὦ, ὦ, ὦ, ἀκούσατέ τον, ὀμιλεῖ ἄν παπαγάλος,
 Τῶν κτηνῶν ὄλων τὰς γλώσσας, ὀμιλεῖ καὶ τὴν ὀδικήν του,
 Δίετέ τον, πῶς εἰς τοὺς πάντας, τὴν μεγάλην κεφαλὴν του
 Δείχνει ὁ κύρ Δεληγιάννης, καὶ κραυγάζει μὲ χαρὰν,
 «Χαιρετάτε καὶ ἐμένα τὸν ὠραῖον μασκαρᾶν!»

Ζαλωμένος δυὼ σακκούλια ἀπὸ βότανα ἔς τοὺς ὤμους,
 «Πάρτε γιατρικά» φωνάζει ὁ καυμένος εἰς τοὺς δρόμους·
 Ἐς τὸν λαιμὸν μὲ πετραχήλι, καὶ ἔς χέρι μὲ μπαστοῦνι,
 Ἐξοχώτατος ντετόρος μὲ οὐραῖς καὶ μὲ κουδοῦνι.
 Κλίνετε τὴν κεφαλὴν σας ἔς τὰς μεγάλας του οὐράς!
 Εἶν' τῆς Σπάρτης ὁ ντετόρος, καὶ ὁ πέμπτος μασκαρᾶς!

η άνορύσσοι βαύότερον τόν τάρον τής έαυ- τών χώρας.

Η ιδέα τού άπολυτισμού ύπηρες, τωόντι, ό μεγαλύτερος εΐς τή έθνη σάραξ· διότι η έγκολπουμένη τήν ιδέα άυτήν έξουσία εΐς ουδέν άλλο καταγίνεται η εΐς τήν καταδολιέυσιν τών θεσμών, εΐς τήν εΐς έαυτήν συγκέντρωσιν πάσης έξουσίας και εΐς τήν εκ τών πραγμάτων άπομάκρυνσιν παντός φιλελευθέρου, τούς θεσμούς τής πατρίδος του εύλαθουμένου. Εΐς τās δυστυχές εκεί- νας χώρας ουδέν άλλο βλέπει τις, η μΐαν άένανσιν πάλην μεταξύ τής αυθαϊρέτου έξου- σίας και τού έθνους μέχρης ου ό έτερος κα- ταστραφῆ. Εύτυχέστερα δέ ύπηρεσαν τή έθνη εκείνα, όσα δέν άφησαν να θεση ρίζας, άλλ' έξηράνισαν τήν ιδέα του άπολυτισμού, άμα άνεφάνη.

Πόσας συμβουλās, πόσας παραινέσεις και προτροπās δέν μετεχειρίσθησαν τή έθνη εκεί- να, όσα δέν ητύχησαν να έχωσιν αγαθās και ειλικρινείς κυβερνήσεις, όπως δυνηθώσι να εκριζώσωσιν εκ τής καρδιάς αυτών τήν ιδέα του άπολυτισμού, άλλά, δυστυχως, ουδέποτε κατέληξαν εΐς σημειον ευάρεστον· διότι εν τῆ θηριάδει του άπολυτισμού καρδιά συνεί- δησις δέν ύπάρχει, τó δίκαιον εΐνε άγνωστον, διά τούτο πάσα φωνή του δικαίου και τής άλλθειας άνηκεΐ εΐς ότα πεληρωμένα ά- ναισθησίας και κουφότητος.

Έθνος, όπερ δέν ηθέλε τύχει ειλικρινοῦς και πρός τούς θεσμούς αυτου εύλαθοῦς έ- ξουσίας, εΐνε τó δυστυχέστατον πάντων. Η βάσις τής τάξεως και τής ευδαιμονίας εΐνε η ύπ' αυτης πρό πάντων θρησκευτική τήρησις τών θεσμών, οὗς τó έθνος έψηρίσατο. Οιοι- δήποτε δέ και αν ωσιν ουθω, όταν ηνε άπόρ- ροια τής έλευθερίας θελήσεως του, εΐσι δΐ αυτό άριστον. Έπομένως πάσα πολιτική κα- χεξία, πάσα καταστροφή εκπηγάει ουχι εκ τών θεσμών του έθνους, άλλ' εκ τής δολίας προαιρέσεως εκείνων, εΐς ους τó έθνος ενε- πιστεύθη τήν ειλικρινή αυτών τήρησιν.

Εΐνε επίσης όλως σαφερά άν μη σκόπι- μος η ιδέα τινών, ότι τὰ κόμματα εΐσιν η μόνη αίτια τών κοινωνικών άνωμαλιών και

όπισθοδρομήσεων· τὰ κόμματα εΐνε η ζωή των ευλευθέρων πολιτευμάτων, η δέ έλλει- ψις αυτών παύει τήν άμιλλαν, ητις εΐνε η ζωή τής προόδου των έθνών, και φέρει τόν μαρτυρόν και τόν θάνατον. Τὰ κόμματα ό- θεν εΐνε άπολύτως αναγκαία και ώφέλιμα, όταν επιδιώκηται η σύμπηξις και η ίσχυρο- ποιήσις αυτών και τίθηται εύσυνείδητως υπό τής άρμοδιού δύναμews φραγμόσ κατά πάσης εκθέσεμου αυτών πράξεως. Αλλ' όταν επιδιώκηται ό κατακερματισμός και η εξα- σθένις αυτών όταν αποπέμπωνται και λα- ταδιώκωνται άί ίκαναί και άί έθνικαί Κυβερ- νήσεις, εγκρίνονται δέ και ύποστηρίζονται άί άνίκανοι, άί ασθενείς και άί εγκληματι- και, τότε βεβαίως επέρχεται η κοινωνική άνωμαλία και άποσύνθεσις, αιτινες επιφέ- ρουσι πάντοτε τήν καταστροφήν.

Ο θάνατος όθεν των ευλευθέρων έθνών δέν επέρχεται ουτε από τούς θεσμούς τής θελή- σεως των, ουτε από τήν άμιλλαν των κομ- μάτων, άλλ' από τήν δολιότητα, τής δυ- νάμews εκείνης, υπό τήν επιρροήν τής ό- ποίας διατελοῦσι· διότι επιθυμοῦσα να συγ- κεντρώσῃ εν έαυτη πάσαν ίσχύν και έξουσίαν σπεύδει εΐς τήν εξασθένησιν και άπορρόφη- σιν άμφοτέρων.

Όταν λοιπόν η ιδέα του άπολυτισμού δηλητηριάσῃ τήν καρδιάν όταν τó νόσημα τούτο καταστή άνίαντον και επιδημικόν, ό- φείλει παν ελευθερον έθνος να δράμῃ εΐς τήν Ιστορίαν, ίνα εκείθεν άρυσθῆ τās δε- ούσας οδηγίαις και συμβουλευθῆ παρ' αυτης τó προσήκον φάρμακον, όπερ δύναται ν' ά- παλλάξῃ τήν κοινωνίαν τής επάρατου ταύ- τής νόσου. Αλλ' η Ίστορία ουδέν άλλο φάρ- μακον παρέχει εΐς τὰ υπό τó κράτος τοιαύ- τής νόσου διατελοῦντα έθνη η τήν άπομά- κρυνσιν των νοσούντων εκ των πραγμάτων τής πολιτείας.

Ο ΝΕΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Ο εικονικός βουλευτής τής εκ Ζακύνθου πεντάδος κ. Βούλτσος, όστις ενταῦθα ητο κεχυρμένος εν τοίς σκοτεινοίς ύπογείοις

πρός άποφυγήν των κακοήχων συριγμών, ηδη άνεφάνη εΐς τήν Ζακύνθον. Τó περιεργον εΐνε ότι και εκεί επρόκειτο να τόν ύποδεχθώ- σιν όπως και εδώ, άλλ' ό στρατός θέλων να προφυλάξῃ τόν ηρωα των εγκληματικών εκλογών παρετάχθη πανστρατιά και κατέ- σχε και εν μικρόν κανόνιον, όπερ έχρησί- μευε τó δυστυχές δια τās έορτās εκκλησίας τινός, όθεν ό Βούλτσος ηναγκάσθη να εξέλι- θη μόνοσ μακράν του λιμένος, ίνα μη τα- ραχθώσι πάλιν εκ των συριγμών τὰ ευαϊ- σθητα ότα του. Αλλ' ό περιφανής ουτος άνηρ, όπως καθυσυγάσῃ και ευχαριστήση τόν λαόν τής Ζακύνθου, εξέδωκε συνταγήν τινα, εν η περιγράφει τὰ παρελθόντα και μέλλοντα κατορθώματά του ύποσχόμενος ότι θα μεταβάλῃ τήν Ζακύνθον εΐς τόπον παραδείσου. Ταῦτα δέν πρέπει να κινώσι τόν γέλωτα και τόν οϊκτον των Έπανησίων, διότι ό Βούλτσος καθ' όλην τήν άπουσίαν του εφρόντισε και έσπούδασε παρά τινων ά- γυρτών Ιταλών τήν ταχυδακτυλοφρηκινή και άλλας τινās παρομοίας τέχνας, δι' ών δύναται να παραστήσῃ θαυμάσια θεάματα, καθιςώντα τήν Ζακύνθον τόπον θαυμασμού. Μη εξέτάξωσι λοιπόν οι Έπανησίοι τὰ προ- ηγούμενά του, ουτε αν ηνε βλάξ, ουτε αν ηνε όλως ανάλφάβητος και άί συνταγαί του γίνονται παρ' άλλων, ουτε αν περιθάλπε και περιθάλπη τούς εγκληματίας, ουτε αν δια τήν διαγωγήν του αυτην εγένετο έξό- ριστος, ουτε αν ύπηρες βουλευτής νόθος και ύποστηρίξει και εν τοίς δικαστηρίοις τήν νο- θείαν, ουτε αν ύπήρξε τó αισχροτέρον όργα- νον τής Κυβερνήσεως και τής Αϋλής, ύπο- στηρίξας δια του ναί και όχι όλας τās εκ- θέσεμους και εγκληματικās τής Κυβερνή- σεως πράξεις, δι' ών άπας ό έλληνισμός εξηγήρηθῃ, άρκεί ότι σήμεραν δια τής νέας τέχνης του ύπόσχεται να κάμη θαυμάτα. Δυστυχής Ζακύνθος! δέν άρκουν τὰ παθη- ματά σου, άλλ' επέρωτο να εμπέσης και εΐς τās εϊρωνείας των ηλιθίων και εγκλη- ματιών! Αλλά μη απελπίζου· τὰ ζοφερά του άπολυτισμού νέφη, τὰ αναφανέντα εΐς τόν έλλ. δρίζοντα ταχέως θα εξαφανισθώσιν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Η Γαλλική έθνοσύνλευσις ενεκρινε τó σύνολον του περι Γερουσίας νομοσχεδίου του Βαλλών δια ψήφων 448 εναντίον 251. Υ- περ του νομοσχεδίου έψηρίσαν οι Δημοκρα- τικοί άπασών των αποχώσεων, οι δέ σφό- δρα μοναρχικοί και οι βονοπαριστται κατ' αυτου. Η συνέλευσις κατόπιν επελάβετο τής συζητήσεως του περι οργανισμού των δημοσίων άρχών νομοσχεδίου, ουτινος ενε- κρινε τó πρώτον και τó δεύτερον άρθρον, καθ' ό ό πρόεδρος δύναται και πάλιν να εκ- λερθῆ επί επταετία. Φαίνεται, η συνέλευ- σις θα ψηφίσῃ τó νομοσχεδιον, όπως έχη, διότι απέρριψε πάσας τās τροπολογίαις, ως και εκείνην τής δεξιάς, δι' ης απεκλείοντο οι βασιλικοί οϊκοι τής προεδρίας.— Η συνέ- λουσις επεδοκίμασε τó συμπληρωματικόν άρθρον, τó αναγόμενον εΐς τὰ προνόμια του προέδρου τής Δημοκρατίας, όπως εΐχεν ύπο- βληθῆ υπό τής επιτροπῆς· ωσαύτως εγένε- το δεκτόν τó άρθρον, δι' ου εδρα των νομο- θετικών σωμάτων εσονται ά Βερσαλίαι. Εΐ- τα μετα τήν ανάγνωσιν τής διαμαρτυρήσεως των μοναρχικών κατὰ των δημοκρατικών θεσμών, η συνέλευσις ενεκρινε δια ψήφων 436 κατὰ 262 όλον τó περι οργανώσεως των άρχών νομοσχεδιον. Ο Μακμαών ενε- τέλειτα τῷ προέδρῳ τής συνελούσεως Βυφε τόν καταρτισμόν του νέου ύπουργείου· άλλ' επειδη ό Βυφε άνεχώρησεν ενεκεν του άνά- του τής μητρός του θα παρέλθωσι τρεις εως τέσσαρες ημέραι πρός καταρτισμόν του νέου ύπουργείου.

Αί φῆμαι περι παραιτήσεως του Βίσμαρχ εκ των δημοσίων πραγμάτων επαναλαμβά- νονκαι επί τó θετικώτερον. Λέγεται ότι έ- παισσ τόν υπεραγαπώντα αυτὸν Γουλιέλμον να τῷ επιτρέψῃ, ενεκεν τής πασχύσεσς ύ- γείας του, ν' άποσυρθῆ, έχων άνάγκην όλί- γης αναπαύσεως, κατὰ συμβουλήν των ια- τρών, οιτινες τόν προτρέπουσιν εΐς τούτο. Φαίνεται ότι ό Γουλιέλμος επείσθη, άλλά δέν άφίνει τόν Βίσμαρχ ν' άποχωρισθῆ όλο- τελως εκ τής πολιτικής ύπηρεσίας, προσπα- θεΐ όμως να τόν άνακουφίσῃ.

Κατὰ τόν «Χρόνον» του Λονδίνου, επει- δη ό Αλφόνσος άνήγγειλεν απ' ευθείας τήν εΐς τόν θρόνον τής Ισπανίας άνάβασίν του πρός τόν ηγεμόνα τής Ρουμουνίας Κάρο- λον, δια τούτο η τουρκική κυβέρνησις, θεω- ρήσασα τούτο προσβολήν των κυριαρχικών της δικαιωμάτων, διεμαρτυρήθη εντότως. Μολονότι η Ισπανική κυβέρνησις άπήντησεν ότι η γενομένη πρός τόν Κάρολον άπειθείας δήλωσις ητόν «άπλη ενδειξις διεθνούς φιλο- φροσύνης», και ότι δέν εσκόπει να προσβά- λῃ τὰ δικαιώματα τής Πύλης, ουχ ηττον η Τουρκία εμμείνει εΐς τήν άπόφασίν τής.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ουδέν νεώτερον έχομεν ν' αναγγείλωμεν τοίς άγνωσταίς ημών, εκτός τής συνταγ- ματικής άνωμαλίας και τής κοινωνικής ά- ποσυνθέσεως, αιτινες εΐσι τοίς πασι γνωσται, ουχι κατὰ βάθος, άλλά κατ' επιφάνειαν· διότι, αν πάντες κατὰ βάθος εγίνωσκον ό- ποια τεκταίνονται και όποιον ζοφερόν μελ- λον αναμένει τήν δυστυχῆ ταύτην χώραν ηθελον πετάξῃ τó άροτρον αυτών και δρα- μόντες ηθελον εκσφενδονίσει περαν των έλ- ληνικών όρίων τούς ύποσκάπτοντας τὰ θε- μέλια τής Πατρίδος.

Αλλ' ίνα εξέλθωσιν όπωςοῦν τής παντε- λούς άγνοίας οι μη γινώσκοντες κατὰ βά-θος τήν πολιτικήν ημών κατάστασιν, ας λάθωσιν ύπ' όψιν, ότι όλα τὰ εγκλήματα των εκλογών και των εξελέξεων, όλα τὰ εκθεσμα και άνοσιουργήματα τής 30 Νεβρίου επεδοκίμασθησαν και ενεκριθσαν εναντίον τής φωνῆς ολοκλήρου του έλληνισμού, ότι πρός άμοιβήν εδόθη ικανός χρόνος και πι- στώσεις, ίνα η Κυβέρνησις ζῆσῃ ησύχως και άνέτως και ότι δια τής συγκαλέσεως τής Βουλῆς τῆ εδόθη πλήρης άδεια να επαναλά- βῃ αυθις τὰ όργιά τής και τότε θα μάθωσιν εΐς ποιον βάραθρον άγεται τó έθνος.

Η Κυβέρνησις του Στέμματος προσ- καλεΐ τούς βουλευτάς να έλθωσι τήν 5 Μαρ- τίου. Κρίνομεν περιττόν να ύπομνήσωμεν

αυτοίς τήν διαγωγήν τής Κυβερνήσεως, ην μέχρι τούδε ετήρησε πρός τούς συνταγμα- τικούς ημών θεσμούς, γινόμενης τó αισχρο- τερον τής Αϋλής όργανον, πρός πραγμα- τοποίησιν των καταχθονίων αυτης σκοπών, διότι δέν διατελοῦσιν εν άγνοία όλων τού- των, αφού εγένοντο αυτόπται μάρτυρες το- σούτων άνοσιουργημάτων κατὰ τήν παρελ- θούσαν σύνοδον. Όθεν δέν δύναμεθα ποτε να πιστεύσωμεν ότι Έλληνες αντιπρόσωποι, εΐτε λόγω κομμωτικού παθους, εΐτε χάριν ευτελοῦς άτομικού συμφέροντος, λησμο- νοῦντες τόν όρκον των, τήν εντολήν των και τó πρός τήν Πατρίδα μέγιστον και ιε- ρώτατον καθήκον, ότι όφείλουσι να τηρῶσι τούς ευλευθέρους του έθνους θεσμούς ιεροῦς, άπέχοντες πάσης κατ' αυτών προσβολῆς, ηθελον σπεύσει, ίνα ιδίαις χερσίν άνορύξωσι τόν τάρον τής έαυτων Πατρίδος.

Η νόσος του άπολυτισμού, τούσοτον ετάραξε τήν διάνοιαν τινών, ωςε κατέρου- ται και εΐς τήν δημοσιότητα, δημοσιεύοντες πλείστας τερατολογίαις, δι' ών προσπαθούσι ν' άποδείξωσιν άρησιν καθήκοντος τήν απο- χώρησιν τής αντιπολιτεϋσεως κλπ. Εΐς τοι- αύτα αισχρά και υπό τής νόσου του άπολυ- τισμού κατειλημμένα όργανα δέν εΐνε αξιον ν' άπαντήσῃ τις, άλλά χάριν τής διασφερομέ- νης άλλθειας λέγομεν μόνον ότι, τις άρνεΐ- ται τήν πρός τούς εκλογείς του εντολήν, τόν όρκον του και τó προς τήν πατρίδα αϋ- του ιερώτατον καθήκον, εκείνος όστις δια τής εν τῆ Βουλῆ παρουσίας του εκών άκων συντελεΐ εΐς τήν καταπάτησιν των συνταγ- ματικών θεσμών, η εκείνος όστις δια τής άποχωρήσεως του θετει φραγμόν κατὰ των καταπατούντων άυσυστόλως τούς συνταγμ- θεσμούς;

Κατὰ παραγγελίαν του Δενδροκομείου εΐγον ελθει εκ Ευρώπης διάφορα δένδρα, με- ταξύ των όποίων και Καμέλιαι, αιτινες εΐσι τὰ καλλίτερα και τὰ μάλλον δυσεύρετα δέν- δρα. Αϋται δέ άί καμέλιαι άντι να μεταφερ- θώσιν εΐς τó Δενδροκομειον, μετεκομίσθησαν εΐς τήν οικίαν του κ. Όρφανίδου, όθεν εγένε- τοντο άνάρπαστοι. Ερωτώμεν λοιπόν τούς

Ότω, ναί, η Ζακύνθος μας ηθελεν ευδαιμονήσει! Και οι φίλ' ανεξαιρέτως ηθελον υπερπλουτίσει, 'Επειδη φόρους ποτε τους δεν ηθέλανε πληρώσει, Μάλλον οι εχθροί τοιούτους κ' εΐς αυτους ηθελον δώσει. Φαντασθεΐτε, Συμπολιται, τί μεγάλην ευτυχίαν Ποῦ θα έχουνε οι φίλοι, κ' οι εχθροί τί δυστυχίαν!..

Θα επέμενα να γείνουν και εδώ σιδηροδρομοί 'Υποβρύχιοι!. άκούτε;. κ' άερόστατα άκόμη!. Ναι, θα ελεγον πως πρέπει η Κυβέρνησις να σπεύσῃ Με.. με.. με.. με τηλεγράφους και τήν νησόν μας να δέτη Ταυτοχρόνως μ' αλυσίδες κ' οι συντρόφοι μου να δέσουν 'Όσοις από τούς εχθρούς μας τούς μεγάλους ημπορέσουν.

ΗΘελ', ηθελα ζητήσεΐ.. τί.. τί.. δεν ενθυμούμαι.. Διάβολε!. μα τί κεφαλί.. μπιτ να μη τó συλλογούμαι.. 'Από τήν πολῦ χαρά μου, ακριβοΐμου Συμπολιται, Ξεχνῶ ότι θα σας εΐπω... τó λοιπόν με συγχωρεΐτε, 'Επειδ' άί πολλai ιδέαι τó κεφαλί μου ταράττου, Και συνάμα παραμύθια εΐς τόν νοῦν μ' ωραία πλάττου..

'Αποκόнто! αποκόnton!. Ηθελα, γιαμα, ζητήσεΐ, Η Αϋλή τήν Ζακύνθον μου εΐς έμε να τήν χαρίσῃ, 'Όστ' η νῆσος ν' άπαρτίξῃ του λοιπού ηγεμονίαν 'Ανεξάρτητον... ψυχή μου! θα εθρόναζα δουλείαν, Μόνον δια τούς εχθρούς μου, και ουχι δια τούς φίλους, Οῦς θα έβαζον τούς πρώτους να φονεύσουν' σάν τούς σκύλους.

Τότε ηθελα κινήσει πόλεμον κατὰ Ελλάδας, Κι' ηθελα κατατομήσει, τῆ συμπράξει τής Πεντάδος, Τήν θεάν Ελευθερίαν, εν μιῇ και μόνη μέρα, Και συνάμα ξεπαστρέψῃ πάσα βρωμα, πάσα λέρα... Τέτοια σκόπευα να πράξω, 'σάν περιφανής πατριώτης! Νά με λέγουν ότι εΐμαι ένας μέγας εθνωσώτης!..

'Αχ! άνάθεμα να έχουν 'κεΐν' οι βουλευται, ποῦ διόλου 'Σ τήν Βουλῆν δεν επατοῦσαν.. άχ, η κάλτσες του διαβόλου Με επήραν 'ς τó λαιμό τους... άχ, 'πάνε τὰ σχεδια μου!.. 'Αχ, άχ, άχ, 'πάνε για πάντα τὰ ωραία όνειρά μου!.. Κλάφετε λοιπόν μαζῆ μου, αγαθοΐ μου Συμπολιται, 'Αχ, άχ, άχ, μ' αυταίς ταΐς κλάφαις όλοηπαρηγορηθεΐτε.

Τραβηχῆτε! τραβηχῆτε!.. "Εγία μόλα, εγία λέσα! "Ενας ναύαρχος γενναίος σε μιῇ βάρκα εΐνε μέσα! Τό τιμόνι τής άφίνει, 'ς τó κατάρτι σκαρφαλόνει, Και με χέρια και ποδάρια τούς συντρόφους φασκελόνει. Εΐνε καταστολισμένος με τὰ δικτυα ως ψαράς, Τραγουδᾷ ως Κορωνάος... Εΐν' ό εκτος μασκαράς!..

Τὰ όγδόντα δυῶ κοπέλια, έρχονται δυῶ δυῶ ζευγάρι! Μ' ακαλλιγῶτα ποδάρια, με καπίστρι και σαμάρι, Και τούς γκαρισμούς αρχίζουν 'ς τās όδοῦς και 'ς τās πλατείας, Πρός τιμῆν τής Καμαρίλλας! πρός τιμῆν τής Έξουσίας! Εΐν' περιεργον εφετος, όπου στρέψῃς και γυρίσῃς, Μασκαράδες με κουνούνια και ουραΐς θεν' απαντήσεσς...

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΛΤΣΟΥ.

Χαΐρετε, χοροπηδᾷτε, ακριβοΐ μου Συμπολιται! Κι' όσφ 'γω θα σας κηρύττω, τὰ κουνούνια σας κροτεΐτε, 'Επειδη θα εΐπω όσα σκόπευα να εκτελέσω, 'Ός π' ύπουργικήν χλαμύδα πρός τιμῆν σας να φορέσω! Γὰ όποια παρ' ελπίδα δεν κατάρθρωσα... Σας λέγω, 'Σ τήν τιμῆν μου, ως εκ τούτου, ότι 'μέρα νύκτα κλαΐγω.

'Εν ονόματι, πατριώται, τής Ζακυθιανῆς Πεντάδας! 'Ην συνήθως με κουνούνια ύποδέχεσθε και δάδας! Σήμεραν θα σας λαλήσω Τήν αλήθεια, κ' ουχι πλέον ψέμματα να σας πουλήσω. 'Όχι· του λοιπού δεν εΐμαι Τί τίποτ ρις, ως μ' ονομάζουσι Πάντες όσοι με γνωρίζουν, κ' ανήσῃτως με χλευάζουν..

Σκόπευα, ω Συμπολιται! 'ς τήν Βουλῆν να υποβάλω, 'Ενα.. ένα.. πως τó λέγουν;. Νομοσχεδιον μεγάλο! Κ' εΐς αυτό να περιγράφω τās μεγάλας μας ανάγκας.. Μη, παρακαλώ, κτυπάτε πρός στιγμήν, φίλοι, τās πάγκας. Ναι, ηθελαμε κ' οι πέντε δι' αυτό σχίσει τὰ ρούχα, 'Σ τής Βουλῆς εκειό τó βῆμα, κ' αν μās περάνα με τὰ γιούχα.

Θε να ελεγον πως ότι, η Κυβέρνησις όφείλει, Εΐς ημας να παραδώσῃ, εΐς ημας ποῦμεθα φίλοι, Τήν ωραϊαν Ζακύνθον μας, δια να τήν διοικώμεν, Να εϊσπράττωμεν τούς φόρους, τούς εχθρούς να τυραννώμεν, Και να πράττωμεν τὰ πάντα, και ποτε απολογίαν Να μη δίδωμεν, 'ς τὰ όσα θε να κάμνωμεν με βίαν...

πρὸς ἐξέλεγχον ἀρμοδίους (οὐχὶ τὸν κ. Ὀρφανίδην, διότι βεβαίως οὗτος θὰ εἶπη ὅτι τὰ ἔφαγεν ὁ γνωστός Ἴπποπόταμος) τί ἐγένοντο αὐταί;

— Ὡς ἐμάθομεν ἐπρόκειτο τὴν παρελθ. Τρίτην νὰ κατατομηθῶσιν ἐν Ζακύνθῳ τρεῖς κατάδικοι Ζακύνθιοι, ἐξ ὧν οἱ μὲν δύο ἦσαν βασιλικοὶ, ὁ δὲ ἕτερος δημοκρατικὸς, ὡς τινες εὐχαριστοῦνται νὰ τοὺς ὀνομάζωσιν. Ἀλλὰ δυστυχῶς, τῶν μὲν δύο πρώτων ὄντων ἀξίων ἀποκεφαλίσσεως, ἀνεβλήθη ἡ ἐκτέλεσις ὅπως τοῖς δοθῆ χάρις, ὁ δὲ τελευταῖος ἀπεκεφαλίσθη, καὶ τοι ὁ δυστυχὴς ἦτον ὅλως ἀθῶος καὶ ἐκραύγαζε περὶ τῆς ἀθωότητός του μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, διότι ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν τοῦ ἰσχυρόντος Βούλτσου, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη νὰ τῷ χάρισῃ τὴν ζωὴν, ἐὰν ἀπαλλαχθεὶς τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐνῶ τοιαῦτα ἐνεργοῦν οἱ τῆς Ζακύνθου εἰκονικοὶ βουλευταί, οὐχ ἤττον προσπαθοῦσι νὰ ἐξαπατήσωσι τὸ κοινόν, ὅτι εἰσὶν ἄνθρωποι τῆς ἡσυχίας, τῆς τάξεως καὶ τῆς δικαιοσύνης.

— Ὁ πρῶην ἡγούμενος τῆς μονῆς Δημιόβης Βισσαρίων ζητεῖ διὰ τῆς δημοσιότητος νὰ προστρέψῃ μομφὴν κατὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μεσσηνίας διὰ τὴν τιμωρίαν, ἣν τὸ ἐπισκοπικὸν δικαστήριον, ὅπερ ἐφέροθι λίαν ἐπιεικὲς, ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Ι. Σύνοδος ἐπεκύρωσε. Συμβουλευόμεν τὸν προηγούμενον τῆς εἰρημένης Μονῆς νὰ παύσῃ δημοσιεύων τοιαύτας κατὰ τοῦ ἀρχιερέως ἀπρεπεῖς ὑβρεῖς, ἵνα μὴ ἀναγκασθῶμεν καὶ δημοσιεύσωμεν τὰς ἀθεμιτουργίας του.

— Εἰ καὶ ἀργά, ἀναγγέλλομεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ὁ τοῦ μακαρίτου ποιητοῦ Τερτσέτη πανηγυρικὸς λόγος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς 25 Μαρτίου ἀνεγνώσθη ἐν τῷ λεγομένῳ φιλολογικῷ σωματείῳ «Βύρωνι» ὑφ' ἐνὸς νέου. Δὲν παρευρέθημεν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἠκούσαμεν ὅμως ὅτι οὐδέποτε τοιοῦτον δολοφόνον ἐγχειρίδιον τὰ νεκρά του ἐπληξαν στήθη. Εἰς δύο συνίστατο ἡ ἀδικία αὐτῆ· εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν. Σὰς ὅμως, καλαὶ τοῦ σωματείου τούτου ἀρχαί, ἐρωτῶμεν προκειμένου περὶ τοιαύτης ἀπο-

φάσεως δὲν ἐσχέπεσθε ὀλίγον καλλίτερον διὰ καταλλήλοτερον μέλος; ὑπὸ τοιοῦτον ὅρον Σὰς ἀφήκαν τὸ ἔργον τοῦ προσφιλοῦς ποιητοῦ; Βαρέως θὰ στενάξῃ ἡ σκιά τοῦ μακαρίτου μὲ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν Σας· τοσοῦτῳ δὲ βαρεῖς θέλουσιν εἶσθαι οἱ νεκροὶ στόνοι του, ὅσῳ βαρεῖα καὶ μεγάλη ἦτο ἡ ἀδικία. Ἐμαράνατε, ἠδικήσατε τὸν νεκρὸν ποιητὴν· ἐδόλοφονήσατε νεκρὰν μούσαν. Ἡ ἀπαγγελία τοῦ ἔργου τοῦ Τερτσέτη ἤθελε καρδίαν γενναίαν, φωνὴν πατριώτιδα, φρόνημα ἑλληνικόν, ἐνθουσιασμὸν πάλλοντα· τίνα ἀντὶ τούτων τὸ ἀχροατήριον εὔρε; τίνα τῷ ἐπαρουσιάσατε; Ὅταν πρὸς τὰ οὐράνια δώματα, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἠγάπησε, φαιδρὰ καὶ ὠραία ἐπέτα ἡ προσφιλις τοῦ Τερτσέτη ψυχὴ, οὐδέποτε οὐδὲ κατὰ νοῦν διανοεῖτο ὅτι τοιοῦτος εἰς ἀπαγγελίαν τοῦ ἔργου του ἤθελεν εὔρεθῃ. **Ν. Θ.**

Πύργος, 15 Φεβρουαρίου 1875.

Φίλτατε,

Μάθε ὅτι ὁ διαβόητος τῆς Χαλκίδος Ῥεζίλης, ὁ καφετζῆς τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κακῆ μοῖρα τῆς ὑπηρεσίας διορισθεὶς γραμματεὺς τοῦ Πρωτοδικείου μας, πράττει καὶ ἐνταῦθα ἀνήκουστα πράγματα. Θέλων ὁ ἄθλιος νὰ μὴ πληρῶνῃ ἐνοίκιον, μετέφερε τὴν κατοῦνά του εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Δικαστηρίου, μεταβαλὼν αὐτὸ εἰς κοινὸν ξενῶνα, ὡς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ ἀγαθοῦ Ἀβέρωφ εἰς λησαρχεῖον, καὶ ἔμεινεν ἐν αὐτῷ πλέον τῶν 15 ἡμερῶν, ὅτε λαβόντες γινῶσιν οἱ κύριοι δικασταὶ τὸν ἀπέβαλον ἐκεῖθεν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἐμασκάρεψαν μεγάλως—ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μασκαρεύματα ἑνας τέτοιος Ῥεζίλης;

Ὁ παρακεντὲς οὗτος τῶν Ἀθηνῶν νυχθημερὸν ἐπισκέπτεται μὲ ὁμοίους του κακοήθεις, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ πάντα τὰ καπηλεῖα, κ' ἐκ τούτου βλέπομεν ἐκεῖνο τὸ ἐσιγματισμένον—καὶ ἀπὸ τὴν εὐλογίαν—μοῦτρό του νὰ κοκκινίξῃ ὡς ῤεπάνι, καὶ νὰ ἐμποιῇ εἰς πάντας ἡ θεὰ του τρομερὰν ναυτίασιν. Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον, ἀλλ' ἔχει συστήσει καὶ χαρτοπαίγιον εἰς τὸ ὁ-

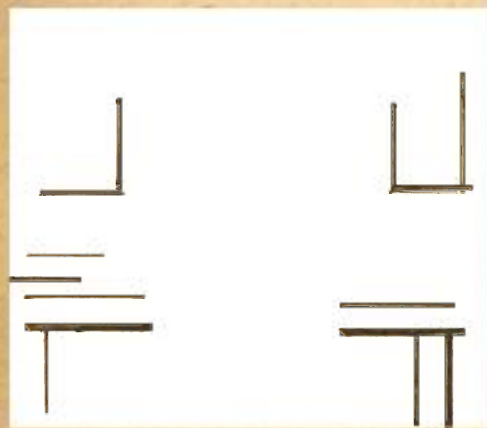
ποῖον ἔχει στήσει ἀτίμους παγίδας μὲ δύο τρεῖς ἄλλους, ὅπως πουπουλομαδοῦν νέους τινὰς ἀπείρους· καὶ μόλα ταῦτα τὴν ἔπαθεν ὁ σουρτούκης μας, διότι, ὡς μετὰ βεβαιότητος λέγεται, ἔχει χάσει πολλὰ μέχρι σήμερον χρήματα, προερχόμενα ἐκ δικαστικῶν προκαταβολῶν. Ὅθεν ὑψώσον τὴν φωνήν σου καὶ παρεκάλεσον τὸν ὑπ. τῆς Δικαιοσύνης νὰ διατάξῃ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ δικασ. γραφείου ἤδη ὅτε τὸ κακὸν εὐρίσκεται ἐν ἀρχῇ. Ἄς ἦνε βέβαιος ὁ κ. Νικολόπουλος ὅτι θ' ἀνακαλυφθῶσι πολλαὶ ἀσχημῖαι τοῦ ἐλλεινοῦ τούτου ἀνθρώπου, διότι δὲν θὰ εὔρεθῃ ἄλλος Ἀβέρωφ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, καὶ καλόστον ὁ κ. Αὐγερινός, εἰς οὗ τοὺς πόδας ἔρπει ἤδη, τὸν βδελύσσεται διὰ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν του.

Σοὶ λέγω καὶ δύο λέξεις περὶ τῶν ὑποδεστέρων ὑπαλλήλων· ἐπαυσε, ὁ ἐντιμὸς οὗτος γραμματεὺς, τοὺς καλλιτέρους ὑπογραμματεῖς, ἦτοι τοὺς Γ. Ἀποστολίδην, Α. Παπαθεοδοσίου καὶ Τσεκλώνην, καὶ τοὺς ἀντικατέστησε διὰ τοῦ Κουβαρᾶ καὶ τοῦ περὶ βοήτου Κουσαρᾶ, ὅστις πρὸ πέντε ἡμερῶν, ἐν πλήρει συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου, ἔρριπτε τὰ μυστικά, ἐπραττεν ὁ καυμένος ὡς νὰ εὐρίσκετο εἰς καταγῶγιον. Περὶ τούτου ἐνεργεῖται ἀνάκρισις. Ἐπιμένει νὰ ἐπιναφέρῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Εἰσαγγελίας τὸν ἐκ τοῦ χωρίου Δοῦκα παστρικὸν Ι. Κωνσταντόπουλον, ἀλλ' ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἀνθίσταται εἰς τὸν διορισμὸν τούτον, διότι, φαίνεται, γνωρίζει τί τσανάκι εἶνε καὶ τί ἄλλοτε διέπραξεν ὡς ὑπάλληλος τοῦ αὐτοῦ γραφείου, αὐτὸς ὁ μέγας δούκας. **Ω.**

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου, κείμενον ἀντικρὺ τῆς Καπνικαρέας καὶ διευθυνόμενον παρὰ τοῦ κ. Κολόμβου, παρέχει μεγάλας περιποιήσεις εἰς τοὺς εἰς αὐτὸ προσερχομένους, διακρινόμενον ἐπὶ τε καθαριότητι καὶ οἰκονομίᾳ. Προτρέπομεν ὅθεν πάντα ἐπιθυμοῦντα νὰ διαμῆνῃ ἐπὶ Ξενοδοχείου νὰ προτιμήσῃ αὐτὸ καὶ ἔσεται λίαν εὐχαρισημένος.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ.

ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΕΙΟΝ Δρ. 13000

ἐξοδεύει ἐτησίως τὸ ὑπουργ. τῶν Ἐσωτερικῶν.

ΚΗΠΟΣ ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ 15000

ἐξοδεύει κατ' ἔτος τὸ ὑπουργ. τῆς Παιδείας καὶ τὸ Πανεπιστήμιον

Τὸ ὄλον 28,000 δρ. ἐξοδεύονται ἐτησίως, φίλε ἀναγνώστα, εἰς αὐτὸ τὸ τουρκικὸν νεοκροταφεῖον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐλεγε χθὲς εἰς τὸν ὑπαστυνόμον Μαντζούνην ὁ δικηγόρος Ἰωακείμ, διατίδεν φροντίζει ἡ Ἀστυνομία νὰ ἔχῃ κρέας ἢ ἀγορὰ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀποκρέω;— Φίλε μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὑπάρχουν πολλὰ κρέατα, ἀλλ' εἶνε ὅλα πωλημένα.— Καὶ ποῦ εὐρίσκονται, τὸν ἠρώτησεν, αὐτὰ τὰ πωλημένα κρέατα;— Εἰς τὴν στρουγκαν τῆς Βουλῆς καὶ εἰς τοὺς ὀρνιθῶνας τοῦ Ὑπουργείου.

Ὁ νεαρὸς δραματικὸς πιδιητὴς τοῦ «Πετραλεῖφα» καὶ γραμματεὺς τοῦ συλλόγου ὁ Βύρων κ. Μαργαρίτης, παίζων ἡμέραν τι νὰ κωντσίναν, παρετήρησεν πρὸς τὴν ἀπέναντι νέαν σύντροφόν του, διατί δὲν τὸν κυττάζει.— Διότι, ἀπήντησεν ἡ λουλούδω,

παρατηρῶ ἀπὸ τὰ νεύματα τῶν ἄλλων ὅτι οὐδὲν καλὸν ἐπάνω σου ἔχεις.

Μὰ πάντοτε θὰ μὲ δίδετε φύλλα ἀπὸ τὴν αὐτὴν φυλήν; ἔλεγε γιανουκλὸς τις πρὸς τὸν χαριτόβρυτον ποιητὴν καὶ συντάκτην τῆς ἐφημερίδος Ἐφημερίς Καμπούρ-ογλοῦν, μεθ' οὗ ἐπαίζεν ἐκαρτέ.— Καὶ μήπως ἐγεύρατε τοὺς ὀφθαλμούς σας ἐπάνω μου, εἶπεν ἐκεῖνος, διὰ νὰ μαντεύσω, κοκκῶνά μου, τί φίλι θέλετε;

— Διὰ τὴν θέσιν ἱερέως ἐν Μικρομάνη τοῦ δήμου Θουρίας εἶχον προταθῆ ὡς ὑπόψηφιοι οἱ κκ. Κυριακόπουλος, Καντῆς καὶ Γ. Σπηλιώτης· ἀλλ' ὡς θετικῶς ἠκούσαμεν μεταξὺ τούτων ἡ Ι. Σύνοδος ἐνέκρινε τὸν Γ. Σπηλιώτην, διότι ἐθεώρησεν αὐτὸν ὡς τὸν ἀγνότερον καὶ ἀμωμότερον διὰ τὴν ἱερατικὴν θέσιν.

Ὁ συντάκτης Γ. Διαμαντόπουλος.

Ἐπεταὶ Δικαστ. Παράρτημα.